

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/62/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5316203291
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. František Dulačka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5316203291.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Františka Dulačku a členov senátu Mgr. Márie Kašíkovej a Mgr. Kataríny Beniačovej, v právnej veci žalobcu: D. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXX, právne zastúpený JUDr. Milanom Vysockým, advokátom so sídlom v H., S. XXX, proti žalovanej: Slovenská republika, zast. Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o náhradu škody vo výške 1983 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Čadca z 20. júna 2017, sp.zn. 12C/103/2016-75, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

Žalobcovi **p r i z n á v a** proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie vyhovel žalobe žalobcu k uloženiu povinnosti žalovanej mu zaplatiť náhradu škody vo výške 1.983 Eur spolu s 5 %-tným úrokom z omeškania ročne od 26.04.2016 do zaplatenia. Podľa § 262 v spojení s § 255 CSP priznal úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Dospel k záveru, že nárok žalobcu na náhradu škody uplatnený podľa § 3 ods. 1 písm. a), § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., je dôvodný. Vykonaným dokazovaním zistil, že uznesením OOPZ Turzovka ČVS:ORP-1855/TU-CA-CA-12011 zo dňa 25.01.2012 bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie žalobcovi pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal žalobca (v trestnom konaní ako obvinený) sťažnosť, ktorá bola uznesením Okresnej prokuratúry č. Pv 108/12-5 zo dňa 14.02.2012 zamietnutá ako nedôvodná. Následne dňa 24.04.2013 podala prokurátorka Okresnej prokuratúry Čadca sp.zn. Pv 108/12-42 obžalobu na obvineného D. Q.. Po podaní obžaloby Okresný súd Čadca v konaní pod sp.zn. 1T/52/2013 po vykonanom dokazovaní vyhlásil rozsudok dňa 19.12.2014, ktorým obžalovaného D. Q. postupom podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby, lebo nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie prokurátor. Vo veci následne rozhodoval Krajský súd v Žiline, ktorý rozsudkom zo dňa 15.07.2015, sp.zn. 2To/39/2015-379 obžalovaného D. Q. podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby pre skutok kvalifikovaný ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. b) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona a prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný. Z predložených dokladov mal ďalej zistené, že právny zástupca obžalovaného D. Q. vyúčtoval trovy obhajoby za zastupovanie v trestnom konaní v celkovej výške 1.993,36 Eur, pričom z príjmových pokladničných dokladov a faktúr mal preukázané, že žalobca uhradil právnomu zástupcovi odmenu za právne služby v celkovej výške 1.983 Eur. Pred podaním žaloby o náhradu škody žalobca požiadal o predbežné prejednávanie nároku Generálnu prokuratúru SR, ktorý je príslušným orgánom na konanie o náhrade škody podľa § 4 ods. 3 a § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.. Generálna prokuratúra, ktorá nenamietala

svoju nepríslušnosť a nepostúpila vec inému orgánu, vyhodnotila žiadosť ako vecne nedôvodnú. Pri predbežnom prejednaní nárokov a v priebehu konania Generálna prokuratúra namietala základ uplatneného nároku na náhradu škody rozporovaním predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu. Nebola za dôvodnú posudzovaná námietka žalovanej, že rozhodnutie o vznesení obvinenia nebolo zrušené a že by sa vyžadovalo konštatovanie nezákonnosti predmetného rozhodnutia. V súlade s ustálenou súdnou praxou, štát zodpovedá za škodu uznesením o vznesení obvinenia, ktoré trestné konanie sa v konečnom dôsledku skončilo zastavením alebo oslobodením spod obžaloby. Medzi stranami sporu vznikol zodpovednostný vzťah podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., pričom ustálená judikatúra NS SR (4M Cdo 15/2009, 3 Cdo 194/2010) totiž stanovila, že ten, voči komu bolo vznesené obvinenie a podaná obžaloba a bol oslobodený spod obžaloby, má právo na náhradu škody. Jedná sa o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom sa v konaní o náhrade škody nevyžaduje rozhodnutie o nezákonnosti trestného stíhania, ale postačuje právoplatné rozhodnutie o zastavení trestného stíhania alebo právoplatne oslobodzujúci rozsudok z dôvodov podľa § 285 písm. a), b) alebo c) Trestného poriadku. V spore žalovaný výšku uplatňovanej náhrady - nákladov trov právneho zastúpenia vynaložených v trestnom konaní, nenamietal. Tieto boli v konaní zo strany žalobcu riadne uplatnené, trovy konania v trestnom konaní boli účelne vynaložené a z tohto dôvodu ich žalobcovi priznal v súlade s ust. § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z..

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná prostredníctvom Generálnej prokuratúry SR. Namietala, že súd vec nesprávne právne posúdil a odňal mu možnosť konať pred súdom. Z rozhodnutia súdu je zrejmé, že titulom náhrady škody je uznesenie povereného príslušníka policajného zboru o vznesení obvinenia. Toto je účinné a vykonateľné už jeho vydaním, bez ohľadu na jeho doručenie obvinenému, prokurátorovi. Prokurátor nemôže jeho účinkom zabrániť, a teda nemôže ani spôsobiť škodu. Súd prvej inštancie ustálil, že vzhľadom na oslobodzujúci rozsudok v trestnej veci bolo vydané nezákonné rozhodnutie - uznesenie o vznesení obvinenia z 25.01.2012. Pri vznesení obvinenia voči konkrétnej osobe sa nejedná o rozhodnutie o tom, že táto osoba skutočne spáchala trestný čin, vyjadruje však vyšší stupeň pravdepodobnosti, že konkrétna osoba je páchatelom činu, v ktorom sa vedie trestné konanie. Trestné stíhanie začaté v mene štátu je potrebné považovať za legitímne, pretože nie je možné štátu uprieť legitímny záujem na vedení trestného konania proti konkrétnej osobe, ak je tu dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu. V tejto súvislosti poukazuje na nález Ústavného súdu SR z 13.11.2013 sp.zn. II ÚS 163/2016-50. Za nezákonné rozhodnutie je možné považovať len právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd nemôže byť príslušným orgánom na zrušenie rozhodnutia o vznesení obvinenia v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.. Uznesenie o vznesení obvinenia sa teda nemôže stať nezákonným rozhodnutím z dôvodu, že v neskoršom štádiu konania sa z rôznych dôvodov nepotvrdí podozrenie zo spáchania trestnej činnosti. Pre splnenie nároku na náhradu škody je potrebné preukázať kumulatívne splnenie troch podmienok, a to existencie nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi namietaným rozhodnutím a vznikom škody. V danom prípade absentuje existencia nezákonného rozhodnutia a nie je teda daný základ nároku na náhradu škody. Žiadala rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

3. Žalobca vo vyjadrení k podanému odvolaniu žalovanej žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako správny potvrdiť. Nestotožňuje sa s názorom žalovanej, že v trestnom konaní zistené skutočnosti nasvedčovali podozreniu, že trestný čin spáchala určitá osoba, v dôsledku čoho uznesením povereného príslušníka policajného zboru bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie. Prokurátorka okresnej prokuratúry podala na neho obžalobu pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. b) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona a pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona. Nemožno súhlasiť s názorom žalovanej, že si svojím konaním trestné stíhanie zaviniel sám, keď po podanej obžalobe na súd bol spod obžaloby z dôvodov podľa § 285 písm. a) Trestného zákona oslobodený, pretože sa potvrdilo to, že skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, sa nestal. Domnieva sa, že dôvodne sa domáha v konaní náhrady škody na základe príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z.. Pre vznesenie obvinenia neboli splnené zákonné podmienky a oslobodzujúci rozsudok má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania. Na základe záverov rozsudku NS SR zo 14.10.2015 sp.zn. 8 Cdo 289/2014 je príslušným orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. Generálna prokuratúra SR. Žalovaná nedôvodne poukazuje na závery nálezu Ústavného súdu SR II. ÚS 163/2013 a uznesenia sp.zn. I. ÚS 548/2012, v ktorom sú riešené iné situácie, ktoré na okolnosti prejednanej veci nie je možné aplikovať. V danom prípade štát zodpovedá za vzniknutú škodu - trovy obhajoby vynaložené v trestnom konaní

podľa ust. § 1 ods. 1, § 3 ods. 1 písm. a), ktorej zodpovednosti sa v danom prípade nemôže zbaviť (§ 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.).

4. V replike žalovaná opätovne poukázala na dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie a nestotožnila sa s vyjadrením žalobcu. Opätovne poukázala na skutočnosť, že žalobca si svojím konaním trestné stíhanie zaviniť sám a akákoľvek náhrada škody by bola v rozpore s dobrými mravmi. Neskoršie rozhodnutie o oslobodení obžalovaného spod obžaloby v žiadnom prípade nezakladá záver o tom, že uznesenie o vznesení obvinenia jeho osobe bolo nezákonné. V tejto súvislosti poukazuje na ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý jasne upravuje podmienky - predpoklady nároku na náhradu škody, ktorým je zrušenie nezákonného rozhodnutia príslušným orgánom. Súd v danom prípade nemôže byť príslušným orgánom na zrušenie rozhodnutia o vznesení obvinenia a k tomuto nemožno dospieť ani extenzívnym výkladom ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.. Iný záver by nepochybne viedol k popretiu základnej ústavnej zásady o prezumpcii nevinoty a k popretiu účelu samotného trestného konania. Pri vznesení obvinenia je prípustná istá miera pochybností o spáchaní tohto skutku obvineným, pričom zákon v ďalšom štádiu trestného konania predpokladá konanie pred súdom o rozhodovaní o vine a treste obvineného. Opätovne poukazuje na závery vysloveného v náleze Ústavného súdu SR II. ÚS 163/2013, v ktorom bol vyslovený právny názor, že nemôže považovať za nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia iba z dôvodu, že obvinený bol neskôr súdom oslobodený.

5. Žalobca v duplike k podanej replike žalovanej sa nestotožnil s uvedeným vyjadrením žalovanej. Argumenty, ktoré uvádza v replike, sú jeho názorom, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní ani v platných právnych predpisoch a tieto uvádzal už vo vyjadrení k podanej obžalobe a tiež pred súdom prvej inštancie. Rozhodnutie súdu prvej inštancie nevybočuje z ustálenej rozhodovacej praxe súdom. Žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako správny potvrdiť.

6. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou (§ 359 CSP, § 362 ods. 1 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP) bez nariadenia hlavného pojednávania (§ 378 ods. 1 v spojení s § 177 ods. 2 písm. c/ CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu danom v ust. § 379 a § 380 CSP, ktorý podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

7. Záver súdu prvej inštancie, ktorý zaviazal žalovanú k náhrade škody podľa podmienok v § 1 ods. 1 a § 3 ods. 1 písm. a), § 3 ods. 2, § 6 ods. 1, § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., je správny.

8. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktorý v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v konkrétnostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti v dôvodoch napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

9. Z hľadiska skutkového vymedzenia nároku žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody - náhradu účelne vynaložených trov konania (trovy obhajoby) vynaložené v trestnom konaní (§ 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.). Z výsledkov vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie vyplýva, že uznesením OOPZ Turzovka č. ČSV ORP-1855/TU-CA-CA-12011 zo dňa 25.01.2012 bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie žalobcovi (v trestnom konaní ako obvinenému) pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. b) Trestného zákona a že prokurátorka Okresnej prokuratúry Čadca pod sp.zn. Pv 108/12-42 zo dňa 24.04.2013 podala obžalobu na žalobcu pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. b) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona a pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona. Rozsudkom Okresného súdu Čadca sp.zn. 1T/52/2013-333 zo dňa 19.12.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp.zn. 2To/39/2015-379 zo dňa 15.07.2015 bol žalobca (ako obžalovaný) podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby podanej okresnou prokuratúrou pre skutok kvalifikovaný ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. b) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný.

10. Pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania, vznesení obvinenia, oslobodením spod obžaloby (zastavením trestného konania), ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.). Právoplatnosťou rozhodnutia oslobodenia spod obžaloby sa trestné konanie končí a zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia (viď názor vyjadrení v uznesení NS SR sp.zn. 4M Cdo 15/2009, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. R57/2010). Aj v danom prípade, pokiaľ došlo k oslobodeniu žalobcu spod obžaloby vyššie uvedeným rozsudkom Okresného súdu Čadca v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol žalobca (ako obžalovaný) stíhaný, v zmysle ustálenej súdnej praxe je možné považovať všetky rozhodnutia, ktoré predchádzali vydaniu oslobodzujúceho rozsudku, za nezákonné bez toho, aby došlo k zrušeniu uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť.

11. Vo svetle vyššie uvedeného odvolací súd poukazuje na súčasnú právnu prax, ktorá vychádza z rozhodnutí Ústavného súdu SR I. ÚS 320/2016 a II. ÚS 25/2016, z ktorých okrem iného je možné vyvodit', že z hľadiska výkladu ustanovenia § 6 zákona č. 514/2003 Z.z., vychádzajúc zo zmysla a účelu právneho predpisu, ktorý je v prípade zákona č. 514/2003 Z.z. ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym právnym postupom v zmysle § 46 ods. 3 Ústavy SR, nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zmene) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Za ústavné konformný treba považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, oslobodenie spod obžaloby a zastavenie trestného stíhania, ak k takému rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvinením, má rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania alebo oslobodením spod rozsudku sa trestné konanie končí, čo znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. S prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody je potrebné vychádzať z toho, že občan čin nespáchal, takže trestné stíhanie voči nemu nemalo byť začaté. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného konania je neskorší výsledok trestného konania. Vzhľadom na vyššie uvedený výklad ust. § 6 ods. 1, ako aj zmyslu a účelu zákona č. 514/2003 Z.z. odvolací súd preto nepovažoval za dôvodnú obranu žalovanej a odvolacie námietky, že vznesenie obvinenia, ktoré ďalším žiadaným aktom nebolo zrušené alebo zmenené, možno považovať za legitímny (procesný) prostriedok vedenia trestného konania.

12. Z vyššie uvedených dôvodov, keďže súd prvej inštancie dôsledne posúdil podmienky a predpoklady nároku na náhradu škody z dôvodu vydania nezákonného rozhodnutia a na základe ktorých priznal žalobcovi nárok na náhradu škody - nákladov trov obhajoby v zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

13. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi ako úspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

14. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania. (§ 79 CMP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)